
Yogakundalini Upanishad

योगकुण्डलिनी-उपनिषद्

Document Information

Text title : Yogakundalini Upanishad

File name : yogakund.itx

Category : upanishhat, yoga

Location : doc_upanishhat

Author : Vedic tradition

Transliterated by : Sunder Hattangadi

Proofread by : Sunder Hattangadi, PSA Easwaran

Description-comments : 86 / 108; Krishna Yajurveda - Yoga upanishad

Latest update : August 20, 2000, December 9, 2017

Send corrections to : sanskrit at cheerful dot c om

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

April 1, 2025

sanskritdocuments.org

Yogakundalini Upanishad

योगकुण्डलिन्युपनिषत्

योगकुण्डल्युपनिषदोगसिद्धिदृष्टासनम् ।
निर्विशेषब्रह्मतत्त्वं स्वमात्रमिति चिन्तये ॥
ॐ सऽ नावतु सऽ नौ भुनक्तु सऽ वीर्यं करवावडे ।
तेजस्विनावधीतमस्तु मा विद्विषावडे ॥
ॐ शान्तिः शान्तिः शान्तिः ॥
हरिः ॐ ॥ डेतुद्रयं डि चित्तस्य वासना य समीरणः ।
तयोर्विनष्ट ऐकस्मिंस्तद्भावपि विनश्यतः ॥ १ ॥
तयोरारौ समीरस्य जयं कुर्यान्नरः सदा ।
मिताडारश्चासनं य शक्तिश्चालस्तृतीयकः ॥ २ ॥
अतेषां लक्षाणां वक्ष्ये शृणु गौतम सादरम् ।
सुस्निग्धमधुराडारश्चतुर्थाशविवर्जितः ॥ ३ ॥
भुज्यते शिवसम्प्रीत्यै मिताडारः स उच्यते ।
आसनं द्विविधं प्रोक्तं पद्मं वज्रासनं तथा ॥ ४ ॥
उर्वारुपरि चेद्धृत्ते उभे पादतले यथा ।
पद्मासनं भवेदेतत्सर्वपापप्रणाशनम् ॥ ५ ॥
वामाङ्घ्रिमूलकन्धाधो ह्यन्यं तद्गुपरि क्षिपेत् ।
समग्रीवशिरःकायो वज्रासनमितीरितम् ॥ ६ ॥
कुण्डल्येव भवेच्छक्तिस्तां तु सञ्चालयेद्बुधः ।
स्वस्थानादात्मवोर्भ्रमं शक्त्यालनमुच्यते ॥ ७ ॥
तत्साधने द्वयं मुष्यं सरस्वत्यास्तु चालनम् ।
प्राणरोधमथाभ्यासादृञ्ची कुण्डलिनी भवेत् ॥ ८ ॥
तयोरारौ सरस्वत्याश्चालनं कथयामि ते ।

अरुन्धत्येव कथिता पुराविद्भिः सरस्वती ॥ ८ ॥
 यस्याः सञ्चालनेनैव स्वयं चलति कुण्डली ।
 षडायां वलति प्राणो बद्ध्वा पद्मासनं दृढम् ॥ १० ॥
 द्वादशाङ्गुलदैर्घ्यं च अम्बरं यतुर्द्व्यङ्गुलम् ।
 विस्तीर्य तेन तन्नाडीं वेष्टयित्वा ततः सुधीः ॥ ११ ॥
 अङ्गुष्ठतर्जनीभ्यां तु लस्ताभ्यां धारयेद्दृढम् ।
 स्वशक्त्या चालयेद्भ्रामे दक्षिणेन पुनःपुनः ॥ १२ ॥
 मुहूर्तद्वयपर्यन्तं निर्भयाञ्चालयेत्सुधीः ।
 उर्ध्वमाकर्षयेत्किञ्चित्सुषुम्नां कुण्डलीगताम् ॥ १३ ॥
 तेन कुण्डलिनी तस्याः सुषुम्नाया मुष्णं प्रजेत् ।
 जडाति तस्मात्प्राणोऽयं सुषुम्नां प्रजति स्वतः ॥ १४ ॥
 तुन्द्रे तु तानं कुर्याच्च कण्ठसङ्कोचने कृते ।
 सरस्वत्यां चालनेन वक्षसश्चोर्ध्वगो मरुत् ॥ १५ ॥
 सूर्येण रेचयेद्वायुं सरस्वत्यास्तु चालने ।
 कण्ठसङ्कोचनं कृत्वा वक्षसश्चोर्ध्वगो मरुत् ॥ १६ ॥
 तस्मात्सञ्चालयेन्नित्यं शब्दगर्भा सरस्वतीम् ।
 यस्याः सञ्चालनेनैव योगी रोगैः प्रमुच्यते ॥ १७ ॥
 गुल्मं जलोदरः प्लीहा ये चान्ये तुन्दमध्यगाः ।
 सर्वे ते शक्तिचालेन रोगा नश्यन्ति निश्चयम् ॥ १८ ॥
 प्राणरोधमथेदानीं प्रवक्ष्यामि समासतः ।
 प्राणश्च दृढो वायुरायामः कुम्भकः स्मृतः ॥ १९ ॥
 स एव द्विविधः प्रोक्तः सङ्घितः डेवलस्तथा ।
 यावत्डेवलसिद्धिः स्यात्तावत्सङ्घितमभ्यसेत् ॥ २० ॥
 सूर्योज्ज्वली शीतली च भस्त्री चैव यतुर्थिका ।
 भेदैरेव समं कुम्भो यः स्यात्सङ्घितकुम्भकः ॥ २१ ॥
 पवित्रे निर्जने देशे शर्करादिविवर्जिते ।
 धनुःप्रमाणपर्यन्ते शीताग्निजलवर्जिते ॥ २२ ॥

पवित्रे नात्युच्चनीचे ळ्यासने सुभटे सुषे ।
 भद्रपद्मासनं कृत्वा सरस्वत्यास्तु चालनम् ॥ २३ ॥
 दक्षनाऽया समाकृष्य बलिष्ठं पवनं शनैः ।
 यथेष्टं पूरयेद्वायुं रेचयेद्विऽया ततः ॥ २४ ॥
 कपालशोधने वापि रेचयेत्पवनं शनैः ।
 यत्तुष्टं वातदोषं तु कृमिदोषं निऽन्ति य ॥ २५ ॥
 पुनः पुनरिदं कार्यं सूर्यभेदमुदाहृतम् ।
 भुषं संयम्य नाडिभ्यामाकृष्य पवनं शनैः ॥ २६ ॥
 यथा लगति कण्ठात्तु हृदयावधि सरवनम् ।
 पूर्ववत्कुम्भयेत्प्राणं रेचयेद्विऽया ततः ॥ २७ ॥
 शीर्षाद्विऽतानलहरं गलश्चेष्महरं परम् ।
 सर्वरोगहरं पुण्यं देहानलविवर्धनम् ॥ २८ ॥
 नाडीजलोदरं धातुगतदोषविनाशनम् ।
 गच्छतस्तिष्ठतः कार्यमुज्ज्याख्याप्यं तु कुम्भकम् ॥ २९ ॥
 जिह्वा वायुमाकृष्य पूर्ववत्कुम्भकादनु ।
 शनैस्तु घ्राणरन्ध्राभ्यां रेचयेद्विनिलं सुधीः ॥ ३० ॥
 गुल्मप्लीडाद्विकान्दोषान्क्षयं पित्तं ज्वरं तृषाम् ।
 विषाणि शीतली नाम कुम्भकोऽयं निऽन्ति य ॥ ३१ ॥
 ततः पद्मासनं बद्ध्वा समग्रीवोदरः सुधीः ।
 भुषं संयम्य यत्नेन प्राणं घ्राणेन रेचयेत् ॥ ३२ ॥
 यथा लगति कण्ठात्तु कपाले सरवनं ततः ।
 वेगेन पूरयेत्त्रिऽश्विभृत्यन्नावधि मारुतम् ॥ ३३ ॥
 पुनर्विरेचयेत्तद्द्रुत्पूरयेच्च पुनः पुनः ।
 यथैव लोडकाराणां भस्त्रा वेगेन चाल्यते ॥ ३४ ॥
 तथैव स्वशरीरस्थं चालयेत्पवनं शनैः ।
 यथा श्रमो भवेद्देहे तथा सूर्येण पूरयेत् ॥ ३५ ॥
 यथोदरं भवेत्पूर्णां पवनेन तथा लघु ।
 धारयन्नासिकामध्यं तर्जनीभ्यां विना दृढम् ॥ ३६ ॥

कुम्भकं पूर्ववत्कृत्वा रेथेयेदिसयानिलम् ।
 कण्ठीत्थितानलहरं शरीराग्निविवर्धनम् ॥ ३७ ॥
 कुण्डलीबोधकं पुण्यं पापघ्नं शुभदं सुभम् ।
 ब्रह्मनाडीमुष्मान्तस्थकक्षाधर्गलनाशनम् ॥ ३८ ॥
 गुणत्रयसमुद्भूतग्रन्थित्रयविभेदकम् ।
 विशेषेणैव कर्तव्यं भस्त्राप्यं कुम्भकं त्विदम् ॥ ३९ ॥
 यतुर्गामपि भेदानां कुम्भके समुपस्थिते ।
 बन्धत्रयमिदं कार्यं योगिभिर्वीतकल्मषैः ॥ ४० ॥
 प्रथमो मूलबन्धस्तु द्वितीयोऽङ्गीयाणामिधः ।
 जालबन्धस्तृतीयस्तु तेषां लक्षणमुच्यते ॥ ४१ ॥
 अधोगतिमपानं वै उर्ध्वगं कुरुते भवात् ।
 आकुञ्चनेन तं प्राङ्मूलबन्धोऽयमुच्यते ॥ ४२ ॥
 अपाने योर्ध्वगे याते सम्प्राप्ते वह्निमाण्डले ।
 ततोऽनलशिष्वा दीर्घा वर्धते वायुनाऽऽलता ॥ ४३ ॥
 ततो यातौ वल्लभपानौ प्राणामुष्णस्वप्नकम् ।
 तेनात्यन्तप्रदीप्तेन ज्वलनो द्दण्डस्तथा ॥ ४४ ॥
 तेन कुण्डलिनी सुभा सन्तप्ता सम्प्रबुध्यते ।
 दण्डालतल्लुङ्गीव निःश्वस्य ऋजुतां प्रजेत् ॥ ४५ ॥
 बिलप्रवेशतो यत्र ब्रह्मनाऽयन्तरं प्रजेत् ।
 तस्मान्नित्यं मूलबन्धः कर्तव्यो योगिभिः सदा ॥ ४६ ॥
 कुम्भकान्ते रेथकादौ कर्तव्यस्तूङ्गियाण्डः ।
 बन्धो येन सुषुम्नायां प्राणस्तूङ्गीयते यतः ॥ ४७ ॥
 तस्माद्दुङ्गीयाणाण्योऽयं योगिभिः समुदाहृतः ।
 सति वजासने पादौ कराभ्यां धारयेद्दृढम् ॥ ४८ ॥
 गुल्फदृशसमीपे च कन्दं तत्र प्रपीडयेत् ।
 पश्चिमं तानमुदरे धारयेद्-दृढये गले ॥ ४९ ॥
 शनैः शनैर्यदा प्राणस्तुन्वसन्धिं निगच्छति ।

तुन्दोषे विनिर्धूय कर्तव्यं सततं शनैः ॥ ५० ॥

पूरकान्ते तु कर्तव्यो बन्धो जालन्धराभिधः ।

कण्ठसङ्कोचरूपोऽसौ वायुमार्गनिरोधकः ॥ ५१ ॥

अधस्तात्कुञ्चनेनाशु कण्ठसङ्कोचने कृते ।

मध्ये पश्चिमतानेन स्यात्प्राणो ब्रह्मनाडिगः ॥ ५२ ॥

पूर्वोक्तेन कमेणैव सम्यगासनमास्थितः ।

यावनं तु सरस्वत्याः कृत्वा प्राणं निरोधयेत् ॥ ५३ ॥

प्रथमे द्विवसे कार्यं कुम्भकानां यतुष्टयम् ।

प्रत्येकं दशसङ्ख्याकं द्वितीये पञ्चभिस्तथा ॥ ५४ ॥

विशत्यलं तृतीयेऽह्नि पञ्चवृद्ध्या दिने दिने ।

कर्तव्यः कुम्भको नित्यं बन्धत्रयसमन्वितः ॥ ५५ ॥

द्विवा सुप्तिर्निशायां तु जागरादतिमैथुनात् ।

बहुसङ्कमणं नित्यं रोधान्मूत्रपुरीषयोः ॥ ५६ ॥

विषमाशनदोषाश्च प्रयासप्राणचिन्तनात् ।

शीघ्रमुत्पद्यते रोगः स्तम्भयेद्यदि संयमी ॥ ५७ ॥

योगाभ्यासेन मे रोग उत्पन्न इति कथ्यते ।

ततोऽभ्यासं त्यजेदेवं प्रथमं विघ्न उच्यते ॥ ५८ ॥

द्वितीयं संशयाभ्यं य तृतीयं य प्रमत्तता ।

आलस्याभ्यं यतुर्थं य निद्रारूपं तु पञ्चमम् ॥ ५९ ॥

षष्ठं तु विरतिर्भ्रान्तिः सप्तमं परिकीर्तितम् ।

विषमं याष्टमं यैव अनाभ्यं नवमं स्मृतम् ॥ ६० ॥

अलब्धिर्योगतत्त्वस्य दशमं प्रोच्यते बुधैः ।

इत्येतद्विघ्नदशकं विचारिणो त्यजेद्बुधः ॥ ६१ ॥

प्राणाभ्यासस्ततः कार्यो नित्यं सत्त्वस्थया धिया ।

सुषुम्ना लीयते चित्तं तथा वायुः प्रधावति ॥ ६२ ॥

शुष्के मले तु योगी य स्याद्गतिश्चलिता ततः ।

अधोगतिमपानं वै और्ध्वगं कुरुते बलात् ॥ ६३ ॥

आकुञ्चनेन तं प्राङ्मूलबन्धोऽयमुच्यते ।
 अपानश्चोर्ध्वगो भूत्वा वह्निना सङ्गच्छति ॥ ६४ ॥
 प्राणस्थानं ततो वह्निः प्राणोपानौ च सत्वस्वम् ।
 मिलित्वा कुण्डलीं याति प्रसुप्ता कुण्डलाकृतिः ॥ ६५ ॥
 तेनाग्निना च सन्तप्ता पवनेनैव यालिता ।
 प्रसार्य स्वशरीरं तु सुषुम्ना वदनान्तरे ॥ ६६ ॥
 ब्रह्मग्रन्थिं ततो भित्त्वा रजोगुणसमुद्भवम् ।
 सुषुम्ना वदने शीघ्रं विद्युत्वेभेव संस्फुरेत् ॥ ६७ ॥
 विष्वग्ग्रन्थिं प्रयात्युच्यैः सत्वस्वं वृद्धिं संस्थिता ।
 उर्ध्वं गच्छति यज्यास्ते रुद्रग्रन्थिं तद्दृष्टुमवम् ॥ ६८ ॥
 भ्रुवोर्मध्ये तु संभिद्य याति शीतांशुमण्डलम् ।
 अनाडताप्यं यज्यकं दलैः षोडशभिर्द्युतम् ॥ ६९ ॥
 तत्र शीतांशुसञ्जातं द्रवं शोषयति स्वयम् ।
 यलिते प्राणवेगेन रक्तं पीतं रवेर्गडात् ॥ ७० ॥
 यातेन्दुयकं यत्रास्ते शुद्धश्लेष्मद्रवात्मकम् ।
 तत्र सिक्तं असत्युषणं कथं शीतस्वभावकम् ॥ ७१ ॥
 तथैव रभसा शुक्लं यन्द्रूपं हि तप्यते ।
 उर्ध्वं प्रवडति क्षुब्धा तदैवं भ्रमतेतराम् ॥ ७२ ॥
 तस्यास्वाहवशाच्चित्तं बलिष्ठं विषयेषु यत् ।
 तदैव परमं भुक्त्वा स्वस्थः स्वात्मरतो युवा ॥ ७३ ॥
 प्रकृत्यष्टकरूपं च स्थानं गच्छति कुण्डली ।
 कोडीकृत्य शिवं याति कोडीकृत्य विलीयते ॥ ७४ ॥
 एत्यधोर्ध्वरजः शुक्लं शिवे तदनु मारुतः ।
 प्राणोपानौ समौ याति सदा जातौ तथैव च ॥ ७५ ॥
 भूतेऽल्पे चाप्यनल्पे वा वायुके त्वतिवर्धते ।
 धवयत्यपिला वाता अग्निमूषादिरण्यवत् ॥ ७६ ॥
 आधिभौतिकदेहं तु आधिदैविकविग्रहे ।
 देहोऽतिविभवं याति यातिवाहिकतामियात् ॥ ७७ ॥

જાડ્યભાવવિનિર્મુક્તમમલં ચિન્મયાત્મકમ્ ।
 તસ્યાતિવાહિકં મુખ્યં સર્વેષાં તુ મદાત્મકમ્ ॥ ૭૮ ॥
 જાયાભવવિનિર્મુક્તિઃ કાલરૂપસ્ય વિભ્રમઃ ।
 ઇતિ તં સ્વસ્વરૂપા હિ મતી રજ્જુભુજડ્ગવત્ ॥ ૭૯ ॥
 મૃષૈવોદેતિ સકલં મૃષૈવ પ્રવિલીયતે ।
 શૌધ્યબુદ્ધિઃ શુક્તિકાયાં સ્ત્રીપુંસોર્ભમતો યથા ॥ ૮૦ ॥
 પિણ્ડબ્રહ્માણ્ડયોરૈક્યં લિડ્ગસૂત્રાત્મનોરપિ ।
 સ્વાપાવ્યાકૃતયોરૈક્યં સ્વપ્રકાશચિદાત્મનોઃ ॥ ૮૧ ॥
 શક્તિઃ કુણ્ડલિની નામ ભિસતન્તુનિભા શુભા ।
 મૂલકન્દં ફણાગ્રેણ દૃષ્ટ્વા કમલકન્દવત્ ॥ ૮૨ ॥
 મુખેન પુચ્છં સંગૃહ્ય બ્રહ્મરન્ધ્રસમન્વિતા ।
 પદ્માસનગતઃ સ્વસ્થો ગુદમાકુચ્ય સાધકઃ ॥ ૮૩ ॥
 વાયુમૂર્ધ્વગતં કુર્વન્કુમ્ભકાવિષ્માનસઃ ।
 વાચ્યાઘાતવશાદગ્નિઃ સ્વાધિષ્ઠાનગતો જ્વલન્ ॥ ૮૪ ॥
 જ્વલનાઘાતપવનાઘાતોરુન્નિદ્રિતોડહિરાટ્ ।
 બ્રહ્મગ્રન્થિં તતો ભિત્વા વિષ્ણુગ્રન્થિં ભિન્ત્યતઃ ॥ ૮૫ ॥
 રુદ્રગ્રન્થિં ચ ભિત્વૈવ કમલાનિ ભિન્તિ ષટ્ ।
 સહસ્રકમલે શક્તિઃ શિવેન સહ મોદતે ॥ ૮૬ ॥
 સૈવાવસ્થા પરા જ્ઞેયા સૈવ નિર્વૃત્તિકારિણી ઇતિ ॥
 ઇતિ પ્રથમોડધ્યાયઃ ॥ ૧ ॥
 અથાહં સમ્પ્રવક્ષ્યામિ વિદ્યાં ખેચરિસંહ્ણિકામ્ ।
 યથા વિજ્ઞાનવાનસ્યા લોકેડસ્મિન્નજરોડમરઃ ॥ ૧ ॥
 મૃત્યુવ્યાધિજરાગ્રસ્તો દૃષ્ટ્વા વિદ્યામિમાં મુને ।
 બુદ્ધિં દૃઢતરાં કૃત્વા ખેચરીં તુ સમભ્યસેત્ ॥ ૨ ॥
 જરામૃત્યુગદઘ્નો યઃ ખેચરીં વેત્તિ ભૂતલે ।
 ગ્રન્થતશ્ચાર્થતશ્ચૈવ તદભ્યાસપ્રયોગતઃ ॥ ૩ ॥

तं मुने सर्वभावेन गुरुं मत्वा समाश्रयेत् ।
 दुर्लभा भेयरी विद्या तदभ्यासोऽपि दुर्लभः ॥ ४ ॥
 अभ्यासं मेलनं यैव युगपन्नैव सिध्यति ।
 अभ्यासमात्रनिरता न विन्दन्ते उ मेलनम् ॥ ५ ॥
 अभ्यासं लभते ब्रह्मजन्मजन्मान्तरे क्वचित् ।
 मेलनं तु जन्मनां शतान्तेऽपि न लभ्यते ॥ ६ ॥
 अभ्यासं बहुजन्मान्ते कृत्वा तद्भावसाधितम् ।
 मेलनं लभते कश्चिद्योगी जन्मान्तरे क्वचित् ॥ ७ ॥
 यदा तु मेलनं योगी लभते गुरुवद्भ्रतः ।
 तदा तत्सिद्धिमाप्नोति यद्दुक्ता शास्त्रसन्ततौ ॥ ८ ॥
 ग्रन्थतश्चार्थतश्चैव मेलनं लभते यदा ।
 तदा शिवत्वमाप्नोति निर्मुक्तः सर्वसंसृतेः ॥ ९ ॥
 शास्त्रं विनापि संबोद्धुं गुरवोऽपि न शक्नुयुः ।
 तस्मात्सुदुर्लभतरं लभ्यं शास्त्रमिदं मुने ॥ १० ॥
 यावन्न लभ्यते शास्त्रं तावद्ग्रां पर्यट्टेद्यतिः ।
 यदा संलभ्यते शास्त्रं तदा सिद्धिः करे स्थिता ॥ ११ ॥
 न शास्त्रेण विना सिद्धिर्दृष्टा यैव जगत्त्रये ।
 तस्मान्मेलनदातारं शास्त्रदातारमभ्युतम् ॥ १२ ॥
 तदभ्यासप्रदातारं शिवं मत्वा समाश्रयेत् ।
 लब्ध्वा शास्त्रमिदं मलयमन्येषां न प्रकाशयेत् ॥ १३ ॥
 तस्मात्सर्वप्रयत्नेन गोपनीयं विज्ञानता ।
 यत्रास्ते य गुरुर्ब्रह्मन्दिव्ययोगप्रदायकः ॥ १४ ॥
 तत्र गत्वा य तेनोक्तविद्यां संगृह्य भेयरीम् ।
 तेनोक्तः सम्यगभ्यासं कुर्यादादावतन्द्रितः ॥ १५ ॥
 अनया विद्यया योगी भेयरीसिद्धिमागमवेत् ।
 भेयर्या भेयरी युञ्जन्भेयरीबीजपूरया ॥ १६ ॥
 भेयराधिपतिर्भूत्वा भेयरेषु सदा वसेत् ।
 भेयरावसथं वह्निमम्भुमण्डलभूषितम् ॥ १७ ॥

आभ्यातं भेयरीबीजं तेन योगः प्रसिध्यति ।
 सोमांशनवकं वार्णं प्रतिलोमेन योद्धरेत् ॥ १८ ॥
 तस्मात्त्र्यंशकमाभ्यातमक्षरं चन्द्ररूपकम् ।
 तस्माद्यष्टमं वार्णं विलोमेन परं मुने ॥ १९ ॥
 तथा तत्परमं विद्धि तदादिरपि पञ्चमी ।
 छन्दोश्च बहुभिन्ने यं कूटोऽयं परिकीर्तितः ॥ २० ॥
 गुडुपदेशलभ्यं यं सर्वयोगप्रसिद्धिदम् ।
 यत्तस्य देवता माया निरुद्धकरणाश्रया ॥ २१ ॥
 स्वप्नेऽपि न लभेतस्य नित्यं द्वादशजप्यतः ।
 यं धामं पञ्च लक्षाणि जपेदपि सुयन्त्रितः ॥ २२ ॥
 तस्य श्रीभेयरीसिद्धिः स्वयमेव प्रवर्तते ।
 नश्यन्ति सर्वविघ्नानि प्रसीदन्ति यं देवताः ॥ २३ ॥
 वलीपवितनाशश्च भविष्यति न संशयः ।
 अथैवं लब्ध्वा महाविद्यामभ्यासं कारयेत्ततः ॥ २४ ॥
 अन्यथा क्लिश्यते ब्रह्मत्र सिद्धिः भेयरीपथे ।
 यदभ्यासविधौ विद्यां न लभेद्यः सुधामयीम् ॥ २५ ॥
 ततः संमेलकाद्यै यं लब्ध्वा विद्यां सदा जपेत् ।
 नान्यथा रक्षितो ब्रह्मत्र किञ्चित्सिद्धिभागवेत् ॥ २६ ॥
 यद्विदं लभ्यते शास्त्रं तदा विद्यां समाश्रयेत् ।
 ततस्तदीदृशितां सिद्धिमाशु तां लभते मुनिः ॥ २७ ॥
 तालुमूलं समुत्सृज्य सप्तवासरमात्मवित् ।
 स्वगुडुक्तप्रकारेण मलं सर्वं विशोधयेत् ॥ २८ ॥
 स्नुडिपत्रनिभं शास्त्रं सुतीक्ष्णं स्निग्धनिर्मलम् ।
 समादाय ततस्तेन रोममात्रं समुच्छिनेत् ॥ २९ ॥
 छित्वा सैन्धवपथ्याभ्यां यूर्णित्वाभ्यां प्रकर्षयेत् ।
 पुनः समदिने प्राप्ते रोममात्रं समुच्छिनेत् ॥ ३० ॥
 अथैवं क्रमेण षण्मासं नित्योद्युक्तः समाचरेत् ।

षडमासाद्रसनामूलं सिराबद्धं प्रणश्यति ॥ ३१ ॥

अथ वागीश्वरीधाम शिरो वस्त्रेण वेष्टयेत् ।

शनैरुत्कर्षयेद्योगी कालवेलाविधानवित् ॥ ३२ ॥

पुनः षडमासमात्रेण नित्यं सङ्घर्षणान्मुने ।

भ्रूमध्यावधि याप्येति तिर्यक्कण्ठाबिलावधिः ॥ ३३ ॥

अधश्च युजुङ् मूलं प्रयाति कम्यारिता ।

पुनः संवत्सराणां तु तृतीयाद्येव लीलया ॥ ३४ ॥

केशान्तमूर्ध्वं कमति तिर्यक् शाभावधिर्मुने ।

अधस्तात्कण्ठकूपान्तं पुनर्वर्षत्रयेण तु ॥ ३५ ॥

ब्रह्मरन्ध्रं समावृत्य तिष्ठेद्येव न संशयः ।

तिर्यक् शूलितलं याति अधः कण्ठबिलावधि ॥ ३६ ॥

शनैः शनैर्मस्तकाख्य मलावज्जकपाटमिन् ।

पूर्वं बीजयुता विधा ख्याभ्याता यतिर्दुर्लभा ॥ ३७ ॥

तस्याः षडङ्गं कुर्वीत तथा षट्स्वरभिन्नया ।

कुयद्विं करन्यासं सर्वसिद्ध्याद्विद्येतवे ॥ ३८ ॥

शनैरेवं प्रकर्तव्यमभ्यासं युगापन्नधि ।

युगापद्धर्तते यस्य शरीरं विलयं प्रजेत् ॥ ३९ ॥

तस्माच्छनैः शनैः कार्यमभ्यासं मुनिपुङ्गव ।

यदा य बाह्यमार्गेण जिह्वा ब्रह्मबिलं प्रजेत् ॥ ४० ॥

तदा ब्रह्मार्गलं ब्रह्मन्दुर्भेद्यं त्रिदशैरपि ।

अङ्गुल्यग्रेण संघृष्य जिह्वामात्रं निवेशयेत् ॥ ४१ ॥

येवं वर्षत्रयं कृत्वा ब्रह्मद्वारं प्रविश्यति ।

ब्रह्मद्वारे प्रविष्टे तु सम्यज्मथनमाचरेत् ॥ ४२ ॥

मथनेन विना केचित्साधयन्ति विपश्चितः ।

भेयरीमन्त्रसिद्धस्य सिध्यते मथनं विना ॥ ४३ ॥

जपं य मथनं यैव कृत्वा शीघ्रं कृलं लभेत् ।

स्वर्णं शौभ्यं वापि लोहं वा शलाकिकाम् ॥ ४४ ॥

नियोज्य नासिकारन्ध्रं दृग्धसिक्तेन तन्तुना ।
 प्राणान्निरुध्य लृष्टये सुषुप्तासनमात्मनः ॥ ४५ ॥
 शनैः सुमथनं कुर्याद्भ्रूमध्ये न्यस्य यक्षुष्णी ।
 षण्मासं मथनावस्था भावेनैव प्रजायते ॥ ४६ ॥
 यथा सुषुप्तिर्बालानां यथा भावस्तथा भवेत् ।
 न सदा मथनं शस्तं मासे मासे समाचरेत् ॥ ४७ ॥
 सदा रसनया योगी मार्गं न परिसंक्रमेत् ।
 अेवं द्वादशवर्षान्ते संसिद्धिर्भवति ध्रुवा ॥ ४८ ॥
 शरीरे सकलं विश्वं पश्यत्यात्माविभेदतः ।
 ब्रह्माण्डोऽयं मलाभार्गो राजदन्तोर्ध्वकुण्डली ॥ ४९ ॥ ४९ ॥
 ४९ ॥ द्वितीयोऽध्यायः ॥ २ ॥
 मेलनमनुः । ह्रीं लं सं पं हं सं क्षम् । पद्मज उवाच ।
 अमावास्या य प्रतिपत्पौर्णमासी य शङ्कर ।
 अस्याः का वर्णयते संज्ञा अेतदाभ्यालि तत्पतः ॥ १ ॥
 प्रतिपद्दिनतोऽकावे अमावास्या तथैव य ।
 पौर्णमास्यां स्थिरीकुर्यात्स य पन्था लि नान्यथा ॥ २ ॥
 कामेन विषयाकाङ्क्षी विषयात्काममोहितः ।
 द्वावेव सन्त्यजेन्नित्यं निरञ्जनमुपाश्रयेत् ॥ ३ ॥
 अपरं सन्त्यजेत्सर्वं यद्विच्छेदात्मनो हितम् ।
 शक्तिमध्ये मनः कृत्वा मनः शक्तेश्च मध्यगम् ॥ ४ ॥
 मनसा मन आलोक्य तत्त्यजेत्परमं पदम् ।
 मन अेव हि बिन्दुश्च उत्पत्तिस्थितिकारणम् ॥ ५ ॥
 मनसोत्पद्यते बिन्दुर्यथा क्षीरं घृतात्मकम् ।
 न य बन्धनमध्यस्थं तद्वै कारणमानसम् ॥ ६ ॥
 यन्द्रार्कमध्यमा शक्तिर्यत्रस्था तत्र बन्धनम् ।
 ज्ञात्वा सुषुम्नां तद्भेदं कृत्वा वायुं य मध्यगम् ॥ ७ ॥
 स्थित्वासौ बौन्दवस्थाने घ्राणरन्ध्रे निरोधयेत् ।
 वायुं बिन्दुं समाभ्यातं सत्त्वं प्रकृतिमेव य ॥ ८ ॥

षट् यक्षाणि परिज्ञात्वा प्रविशेत्सुषुम्भमण्डलम् ।
 मूलाधारं स्वाधिष्ठानं मणिपूरं तृतीयकम् ॥ ८ ॥
 अनाहतं विशुद्धं य आज्ञायकं य षष्ठकम् ।
 आधारं गुह्यमित्युक्तं स्वाधिष्ठानं तु लैङ्गिकम् ॥ १० ॥
 मणिपूरं नाभिदेशं लृट्यस्थमनाहतम् ।
 विशुद्धिः कण्ठमूले य आज्ञायकं य मस्तकम् ॥ ११ ॥
 षट् यक्षाणि परिज्ञात्वा प्रविशेत्सुषुम्भमण्डले ।
 प्रविशेद्वायुमाकृष्य तथैवोर्ध्वं नियोजयेत् ॥ १२ ॥
 अत्रैव समस्यसेद्वायुं स ब्रह्ममाण्डमयो भवेत् ।
 वायुं बिन्दुं तथा यकं चित्तं यैव समस्यसेत् ॥ १३ ॥
 समाधिभेदेन समममृतं यान्ति योगिनः ।
 यथाग्निर्दारुमध्यस्थो नोत्तिष्ठेन्मथनं विना ॥ १४ ॥
 विना आभ्यासयोगेन ज्ञानदीपस्तथा न हि ।
 घटमध्यगतो दीपो बाल्ये नैव प्रकाशते ॥ १५ ॥
 भिन्ने तस्मिन्घटे यैव दीपज्ज्वाला य भासते ।
 स्वकायं घटमित्युक्तं यथा दीपो हि तत्पदम् ॥ १६ ॥
 गुरुवाक्यसमाभिन्ने ब्रह्मज्ञानं स्फुटीभवेत् ।
 कर्णधारं गुरुं प्राप्य कृत्वा सूक्ष्मं तरन्ति य ॥ १७ ॥
 अब्यासवासनाशक्त्या तरन्ति भवसागरम् ।
 परायामङ्कुरीभूय पश्यन्तां द्विदलीकृता ॥ १८ ॥
 मध्यमायां मुकुलिता वैभर्या विकसीकृता ।
 पूर्वं यथोद्विता या वाग्विलोभेनास्तगा भवेत् ॥ १९ ॥
 तस्या वायः परो देवः कूटस्थो वाक्प्रबोधकः ।
 सोऽहमस्मीति निश्चित्य यः सदा वर्तते पुमान् ॥ २० ॥
 शब्दैरुच्यैवयैर्नायैर्भाषितोऽपि न लिप्यते ।
 विश्वश्च तैजसश्चैव प्राज्ञश्चेति य ते त्रयः ॥ २१ ॥
 विराड्द्विरण्यगर्भश्च ईश्वरश्चेति ते त्रयः ।

ब्रह्माण्डं चैव पिण्डाण्डं लोका भूरादयः क्रमात् ॥ २२ ॥

स्वस्वोपाधिलयादेव लीयन्ते प्रत्यगात्मनि ।

अण्डं ज्ञानाग्निना तमं लीयते कारणैः सत् ॥ २३ ॥

परमात्मनि लीनं तत्परं ब्रह्मैव जायते ।

ततः स्तिमितगम्भीरं न तेजो न तमस्ततम् ॥ २४ ॥

अनाप्यमनभिव्यक्तं सक्तिं चिदवशिष्यते ।

ध्यात्वा मध्यस्थमात्मानं क्लेशान्तरदीपवत् ॥ २५ ॥

अङ्गुष्ठमात्रमात्मानमधूमज्ज्योतिरुपकम् ।

प्रकाशयन्तमन्तस्थं ध्यायेत्कूटस्थमव्ययम् ॥ २६ ॥

विज्ञानात्मा तथा देहे जाग्रत्स्वप्नसुषुप्तिः ।

मायया मोहितः पश्चाद्ब्रह्मन्मान्तरे पुनः ॥ २७ ॥

सत्कर्मपरिपाकात्तु स्वविकारं चिकीर्षति ।

कोडुलं कथमयं दोषः संसाराप्य उपागतः ॥ २८ ॥

जाग्रत्स्वप्ने व्यवहरन्त्सुषुप्तौ क्व गतिर्मम ।

एति चिन्तापरो भूत्वा स्वभासा य विशेषतः ॥ २९ ॥

अज्ञानात्तु चिदाभासो बहिस्तापेन तापितः ।

दग्धं भवत्येव तदा तूलपिण्डमिवाग्निना ॥ ३० ॥

दृढस्थः प्रत्यगात्मा नष्टे ज्ञाने ततः परम् ।

विततो व्याप्य विज्ञानं दृढत्येव क्षणेन तु ॥ ३१ ॥

मनोमयज्ञानमयान्सभ्यदृग्ध्वा क्रमेण तु ।

घटस्थदीपवस्त्रश्चदन्तरेव प्रकाशते ॥ ३२ ॥

ध्यायन्नास्ते मुनिश्चैवमासुमेरामृतेस्तु यः ।

शुभ्रमुक्तः स विज्ञेयः स धन्यः कृतकृत्यवान् ॥ ३३ ॥

शुभ्रमुक्तापदं त्यज्वा स्वदेहे कालसाहृते ।

विशत्येहोमुक्तात्वं पवनोऽस्यन्ततामिव ॥ ३४ ॥

अशब्दमस्पर्शमरूपमव्ययं

तथारसं नित्यमगन्धवस्य यत् ।

अनाद्यनन्तं मलतः परं ध्रुवं

तदेव शिष्यत्यमलं निरामयम् ॥ उप ॥ छत्युपनिषत् ॥

ॐ सल नाववतु सल नौ लुनक्तु सल वीर्यं करवावडे ।

तेजस्विनावधीतमस्तु मा विद्विषावडे ॥

ॐ शान्तिः शान्तिः शान्तिः ॥ हरिः ॐ तत्सत् ॥

छति योगकुण्डलिनीयुपनिषत्समामा ॥

Encoded by Sunder Hattangadi

Proofread by Sunder Hattangadi, PSA Easwaran

——
Yogakundalini Upanishad

pdf was typeset on April 1, 2025

——
Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

